

Sygn. akt VI Ka 449/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SR del. do SO Beata Chojnacka Kucharska

Protokolant Małgorzata Pindral

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kamiennej Górze A. I.

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2017r.

sprawy **R. S.** ur. (...) w K., s. R. i M. z domu K.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 31 maja 2017 r. sygn. akt II K 76/17

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. S. w ten

sposób, że:

-.

- z opisu czynu z pkt VII części wstępnej, a przypisanego w pkt 6 części dyspozytywnej eliminuje ustalenie, że oskarżony działał w warunkach multirecydywy oraz z podstawy skazania i wymiaru kary za ten czyn eliminuje art. 64 § 2 kk., a postawę skazania uzupełnia o art. 64 § 1 k.k.,
- z opisu czynu z pkt IX części wstępnej, a przypisanego w pkt 7 części dyspozytywnej eliminuje ustalenie, że oskarżony działał w warunkach multirecydywy oraz z podstawy skazania i wymiaru kary za ten czyn eliminuje art. 64 § 2 kk., a postawę skazania uzupełnia o art. 64 § 1 k.k.,;
- podwyższa orzeczoną w pkt 8 części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat;
- zasądzoną w pkt 12 części dyspozytywnej kwotę 1188 zł. na rzecz obrońcy oskarżonego z urzędu r. pr. M. K. podwyższa o kwotę 273,24 zł. z tytułu podatku od towarów i usług oraz zasądza kwotę 257,43 zł. z tytułu poniesionych przez obrońcę wydatków;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. K. kwotę 516,60 zł. w tym 96,60 zł. podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 95,28 zł. z tytułu poniesionych przez obrońcę wydatków;

IV. zwalnia oskarżonego R. S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 14 października 2016r. w K. woj. (...) na ul. (...) dokonał kradzieży telefonu marki (...) (...), I.: (...) wraz z kartą Sim o wartości 800 złotych na szkodę P. T., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną czterech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

2. w dniu 14 października 2016r. w K. woj. (...) na ul. (...) skierował pod adresem P. T. słowną groźbę karalną pobicia go, co wzbudziło w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 30.03.2005 r. o sygn. akt II K 25/05, objętego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 17.02.2006 r. o sygn. akt II K 182/05 za czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 05.08.2011 r. do 03.11.2011 r. oraz od 18.11.2011 r. do 15.03.2012 r.,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

3. w dniu 16 października 2016r. w K., woj. (...) na ul. (...) dokonał umyślnie uszkodzenia pojazdu marki F. (...) nr rej. (...) metalowym prętem poprzez wybicie pięciu szyb oraz uszkodzenia przedniej szyby oraz uszkodzenia drzwi prawych przednich i elementu karoserii nad szybą bagażnika po prawej stronie pojazdu przez co powstały straty w wysokości 2000 złotych na szkodę A. F., przy czym czynu tego dopuścił się publicznie i bez powodu okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, a nadto zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną czterech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r.,

tj. o czyn z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

4. w okresie od 30 października 2016r. do 31 października 2016r., daty bliżej nieustalonej, w K., woj. (...), naruszył nietykalność cielesną E. W. w ten sposób, że uderzył ją ręką w nos, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyśle przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r. sygn. akt III K 78/11 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną czterech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz 15.03.2012r. do 17.12.2015r.

tj. o czyn z art 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

5. w dniu 4 listopada 2016r. w K., woj. (...) na Pl. (...) dokonał kradzieży z otwartego samochodu telefonu komórkowego marki S. (...) I.: (...) wraz z kartą Sim o wartości 900 złotych na szkodę M. Z., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę

łącznie czterech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

6. w dniu 14 grudnia 2016r. w K., woj. (...) przy ul. (...) skierował pod adresem E. W. słowną groźbę karalną pozbawienia życia, co wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 30.03.2005 r. o sygn. akt II K 25/05 między innymi za czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, objętego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 17.02.2006 r. o sygn. akt II K 182/05 na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 30.03.2005r. do 30.06.2005r., od 01.07.2004r. do 01.07.2004r., od 22.12.2004r. do 30.03.2005r., od 26.04.2005r. do 21.12.2009r. od 05.08.2011r. do 03.11.2011r. oraz od 18.11.2011r. do 15.03.2012 r.

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

7. w dniu 14 grudnia 2016r. w K. woj. (...) poprzez kopnięcie w twarz spowodował u E. W. obrażenia w postaci obrzęku i krwiaka okolicy jarzmowej lewej i okolicy skroniowej lewej, czym naruszył czynności narządu ciała pokrzywdzonej na czas krótszy niż dni siedem, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną czterech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r.,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

8. w dniu 14 grudnia 2016r. w K. woj. (...) skierował pod adresem D. W. słowną groźbę karalną pozbawienia życia co wzbudziło u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że groźba zostanie spełniona, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 30.03.2005 r. o sygn. akt II K 25/05 między innymi za czyn z art. 190 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, objętego wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 17.02.2006 r. o sygn. akt II K 182/05 na karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, która odbył w okresie od 30.06.2004r. do 30.06.2004r., od 01.07.2004r. do 01.07.2004r., od 22.12.2004 r. do 30.03.2005r., od 26.04.2005r. do 21.12.2009r., od 05.08.2011r. do 03.11.2011r. oraz od 18.11.2011r. do 15.03.2012r.,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

9. w dniu 21 grudnia 2016r. w K., woj. (...) przy ul. (...) poprzez szarpanie, popychanie, uderzanie głową o ścianę, a następnie uderzanie ręką w twarz spowodował u E. W. obrażenia w postaci złamania korony siekacza drugiego prawego dolnego, obrzęku z otarciami naskórka szyi, czym naruszył czynności narządu ciała pokrzywdzonej na czas dłuższy niż dni siedem, przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę łączną czterech lat i trzech miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r.,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Kamiennej Górze wyrokiem z dnia 31 maja 2017 r. w sprawie o sygn. akt II K 76/17:

1. uznał oskarżonego R. S. za winnego tego, że: w dniu 14 października 2016r. w K. woj. (...) na ul. (...) dokonał przywłaszczenia telefonu marki (...) (...), I.: (...) wraz z kartą Sim o wartości 800 złotych na szkodę P. T., który

został mu powierzony przez P. T., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 między innymi za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którego dopuścił się grożąc pokrzywdzonej postrzeleniem w nogę na karę jednostkową 4 lat pozbawienia wolności i z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednostkową 8 miesięcy pozbawienia wolności i na karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r., to jest czynu stanowiącego występki z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

1. uznał oskarżonego R. S. za winnego zarzucanych mu czynów opisanych w pkt II, VI i VIII części wstępnej wyroku, przyjmując, że czyn opisany w pkt VI i VIII stanowił jeden występki, przyjmując także, że dopuścił się ich w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 między innymi za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którego dopuścił się grożąc pokrzywdzonej postrzeleniem w nogę na karę jednostkową 4 lat pozbawienia wolności i na karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r., to jest czynów stanowiących występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. przyjmując, że dopuścił się ich w warunkach art. 91 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. uznał oskarżonego R. S. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku przyjmując, że wartość szkody to 1800 zł., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 między innymi za czyny z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednostkową 4 lat pozbawienia wolności i z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednostkową 8 miesięcy pozbawienia wolności i na karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r., to jest czynu stanowiącego występki z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57 a § 1 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności,

3. uznał oskarżonego R. S. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że dopuścił się go w drugiej połowie października 2016r., przy czym zarzucanego czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011r., sygn. akt III K 78/11 między innymi za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę jednostkową 4 lat pozbawienia wolności i na karę łączną 4 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 08.02.2011r. do 05.08.2011r. oraz od 15.03.2012r. do 17.12.2015r., to jest czynu stanowiącego występki z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 217 § 1 k.k. wymierzył mu karę miesiąca pozbawienia wolności,

4. uznał oskarżonego R. S. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w pkt V części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że dopuścił się go w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku, to jest czynu stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

5. uznał oskarżonego R. S. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku, przy przyjęciu, że pokrzywdzona E. W. doznała obrażeń w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej i skroniowej, co naruszyło czynności narządu ciała na okres poniżej dni siedmiu oraz że dopuścił się go w warunkach multirecydywy, będąc wcześniej karany w warunkach opisanych w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku, to jest czynu stanowiącego występki z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

6. uznał oskarżonego R. S. za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku przyjmując, że dopuścił się go zadając ciosy E. W. oraz przy przyjęciu, że E. W. doznała obrażeń w postaci stłuczenia okolicy jarzmowej i ciemieniowej prawej, rany wargi dolnej i przedsionka jamy ustnej, złamania korony zęba –II dolna prawa i otarcia naskórka szyi, czym naruszył czynności narządu ciała na czas powyżej dni siedmiu oraz że dopuścił się go w warunkach multirecydywy, będąc wcześniej karanym w warunkach opisanych w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku, to jest czynu stanowiącego występki z art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierza mu karę roku pozbawienia wolności,

7. na podstawie art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzeczone wobec R. S. w pkt 1,2,3,4,5,6 i 7 części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonego karę łączną 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności,

8. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu R. S. okres tymczasowego aresztowania od dnia 22 grudnia 2016 r. godz. 9:45 do dnia 31 maja 2017r.,

9. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec R. S.:

a) w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt I części wstępnej wyroku obowiązek naprawienia szkody w całości zasądzać od niego na rzecz P. T. kwotę 800 zł.,

a) w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku obowiązek naprawienia szkody w całości zasądzać od niego na rzecz A. F. kwotę 1800 zł.,

b) w związku ze skazaniem za czyn opisany w pkt V części wstępnej wyroku obowiązek naprawienia szkody w całości zasądzać od niego na rzecz M. Z. kwotę 900 zł.,

10. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec R. S. przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci metalowego teleskopu koloru czarnego o długości 45 cm,

11. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. K. kwotę 1188,00 zł., w tym kwotę 273,24 zł. stanowiącą stawkę podatku od towarów i usług,

12. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego R. S. od ponoszenia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa, w tym nie wymierzył mu opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodził się oskarżony i działający w jego imieniu na jego rzecz obrońca zaskarżył wyrok na korzyść oskarżonego:

- co do czynów przypisanych wyrokiem w pkt 4, 6 i 7 części dyspozytywnej w zakresie winy,

- co do czynów przypisanych wyrokiem w pkt 1,2,3,5 części dyspozytywnej w zakresie orzeczenia o karze,

- co do wysokości wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności,

- co do rozstrzygnięcia z pkt 12 części dyspozytywnej w zakresie orzeczenia o kosztach zastępstwa procesowego

Obrońca oskarżonego zarzucił:

1. co do czynu z pkt 4: naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść wyroku:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań świadka A. S. w sposób sprzeczny z zasadami logiki i ustalenie, że oskarżony uderzył pokrzywdzoną ręką w nos, podczas gdy z zeznań tego świadka wynika, że widziała u pokrzywdzonej sine ślady na uszach i pod oczami, a więc obrażenia te musiały powstać w wyniku innego zdarzenia niż uderzenie w nos,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodów z zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa oraz niebieskiej karty w sposób sprzeczny z zasadami logiki ustalenie, że oskarżony uderzył pokrzywdzoną ręką w nos, podczas gdy dowody te w ogóle nie opisują takiego czynu,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań świadka D. W. w sposób sprzeczny z zasadami logiki i ustalenie, że oskarżony uderzył pokrzywdzoną ręką w nos, podczas gdy z zeznań tego świadka wynika, że pokrzywdzona E. W. nigdy nie opowiadała świadkowi o takim zdarzeniu,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt IV części wstępnej wyroku i uznanie ich za niewiarygodne co sprzeczne jest z zasadami logiki, gdyż żaden dowód nie przeczył składanym przez oskarżonego wyjaśnieniom w tym zakresie

W razie nieuwzględnienia w/w zarzutów zarzucił rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczający stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, a także niedoceniecie okoliczności łagodzących i przecenienie obciążających, a polegającą na uznaniu, że kara w niższym wymiarze nie spełni celów wychowawczych i prewencyjnych w stosunku do oskarżonego;

1. co do czynu z pkt 6: naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść wyroku:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań świadka D. W. w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, uznania ich za wiarygodne w zakresie czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku i ustalenie, że oskarżony kopnął E. W. w twarz, podczas gdy z jej zeznań wynika, że kopnięcia tego nie widziała, pomimo że była na miejscu zdarzenia,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt VII części wstępnej wyroku i uznanie ich za niewiarygodne, podczas gdy jego zeznania w tym zakresie korespondują zeznaniami świadka D. W., która pomimo, że była na miejscu kopnięcia tego nie widziała;

w przypadku nie uznania powyższych zarzutów: rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczającej stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, a także niedoceniecie okoliczności łagodzących i przecenienie obciążających, a polegającą na uznaniu, że kara w niższym wymiarze nie spełni celów wychowawczych i prewencyjnych w stosunku do oskarżonego;

2. co do czynu z pkt 7: naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść wyroku:

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań świadków K. P. i D. W. w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i ustalenie, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, podczas gdy wiedza świadków o zdarzeniu pochodzi od pokrzywdzonej E. W., która wówczas była zainteresowana w obciążaniu oskarżonego i umniejszaniu swojej roli w zaistniałym zdarzeniu,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z zeznań świadka S. A. w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i uznanie oskarżonego winnego zarzucanego mu czynu, podczas gdy z zeznań tego świadka wynika, że oskarżony i E. W. pokłócili się i pobili, co zgodne jest z wersją zdarzenia opisaną przez oskarżonego,

- art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę dowodu z wyjaśnień oskarżonego w zakresie czynu opisanego w pkt IX części wstępnej wyroku i uznanie ich za niewiarygodne, podczas gdy jego zeznania w tym zakresie korespondują z zeznaniami świadka S. A.;

w przypadku nie uznania powyższych zarzutów: rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczającej stopień winy społecznej szkodliwości zarzucanego oskarżonemu czynu, a także niedoceniecie okoliczności łagodzących i przecenienie obciążających, a polegającą na uznaniu, że kara w niższym wymiarze nie spełni celów wychowawczych i prewencyjnych w stosunku do oskarżonego;

3. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych orzeczonych w pkt 1,2,3,5 części dyspozytywnej wyroku polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczający stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu czynów, a także niedocenienie okoliczności łagodzących i przecenienie obciążających, a polegającą na uznaniu, że kary w niższym wymiarze nie spełnią celów wychowawczych i prewencyjnych w stosunku do oskarżonego;

4. rażąco niewspółmierność kary łącznej polegającej na wymierzeniu oskarżonemu kary przekraczającej stopień winy i społecznej szkodliwości zarzucanych oskarżonemu czynów, a także niedocenienie okoliczności łagodzących i przecenienie obciążających, podczas gdy prawidłowa ocena stopnia winy i społecznej szkodliwości przemawia za wymierzeniem oskarżonemu niższej kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji;

5. odnośnie pkt 12 części dyspozytywnej wyroku:

- naruszenie art. 626 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. i § 22 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. poprzez przyznanie obrońcy opłaty za obronę z urzędu w sprawie objętej dochodzeniem w kwocie 180 zł. zamiast prawidłowej opłaty w wysokości 360 zł.,

- naruszenie art. 626 k.p.k. w zw. z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. poprzez nieprzyznanie obrońcy niezbędnych i udokumentowanych wydatków w kwocie 257,43 zł. poniesionych w celu dojazdu do Sądu i Aresztów Śledczych,

- naruszenie art. 626 k.p.k. w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 3 października 2016 r. poprzez wliczenia stawki podatku VAT do opłaty za czynności zamiast podwyższenia ustalonej opłaty o podatek VAT.

Stawiając te zarzuty obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kar łagodniejszych za czyny z pkt 1, 2, 3, 5, uniewinnienie od popełnienia czynów z pkt 4, 6 i 7 lub orzeczenie kar łagodniejszych, orzeczenie łagodniejszej kary łącznej pozbawienia wolności, zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 1682,64 zł w tym 314,64 zł tytułem podatku VAT oraz zwrotu niezbędnych wydatków w kwocie 257,43 zł.

Obrońca wniósł także o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwoty 516,60 zł w tym 36,60 zł. VAT tytułem opłaty za dzieloną obronę z urzędu przed Sądem II instancji oraz przyznanie zwrotu niezbędnych i udokumentowanych wydatków w kwocie 36,78 zł. za dojazd do Aresztu Śledczego w Wałbrzychu w dniu 10 lipca 2017 r. w celu spotkania z skarżonym oraz za dojazd na rozprawę odwoławczą w kwocie 63,53 zł. jednocześnie oświadczając, że opłaty nie zostały uiszczone w całości lub części.

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść oskarżonego R. S. w części orzeczenia o karze zarzucając rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu R. S. kary za przypisane mu przestępstwa opisane w pkt IV i VII części wstępnej wyroku oraz kary łącznej w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy okoliczności obciążające oskarżonego, a w szczególności sposób działania oskarżonego oraz jego uprzednia karalność, działanie w warunkach powrotu do przestępstwa w połączeniu z ocenami stopnia winy oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów, jak również uwzględnienie celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć wobec sprawcy i potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, przy jednoczesnym braku okoliczności łagodzących, winny przemawiać za dłuższym okresem odizolowania oskarżonego od społeczeństwa i orzeczeniu wobec niego kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności.

Podnosząc ten zarzut Prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie wobec R. S. za czyn opisany w pkt IV kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn opisany w pkt VII kary 10 miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności i utrzymanie w mocy wyroku w pozostałej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się częściowo zasadne.

Dalej idącą jest apelacja obrońcy oskarżonego, stąd też zostanie omówiona jako pierwsza.

Za chybione należy uznać zarzuty apelacyjne obrońcy oskarżonego obraży przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 7 k.p.k. Przytoczony przez apelującego art. 7 k.p.k. wskazuje, że przedmiotem oceny Sądu rozpoznającego sprawę powinny być wszystkie przeprowadzone dowody, a sposób oceny tych dowodów polega na dokonaniu jej z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Zasada swobodnej oceny dowodów jest zachowana, gdy ujawniono w toku rozprawy głównej całokształt okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) zgodnie z regułami wskazanymi w art. 2 § 2 k.p.k., rozważono wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), a argumentacja dotycząca oceny dowodów jest logiczna i uwzględnia wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego i jest zawarta w uzasadnieniu orzeczenia (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Przyjęcie zasady swobodnej oceny dowodów ma ścisły związek z uzasadnieniem orzeczenia, bo pozwala ono dokonać oceny, czy ustalenia i wyciągnięte wnioski są zgodne z zasadami wskazanymi w art. 7 k.p.k., a zatem czy spełnione są wymienione przesłanki. Sąd Odwoławczy winien jednakże ocenić prawidłowość wyroku przez pryzmat dowodów ujawnionych w trakcie przewodu sądowego nie zaś wyłącznie w oparciu o uzasadnianie wyroku. Zarzut naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. może być natomiast skuteczny tylko wówczas, gdy skarżący wykaże, że Sąd I instancji oparł orzeczenie na materiale nieujawnionym w toku rozprawy głównej, bądź tylko na części materiału ujawnionego, a rozstrzygnięcie nie jest wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc także i tych, które je podważają, a nadto wykaże, iż pominięcie konkretnego dowodu mogło mieć wpływ na treść wyroku (tak: wyrok S.A. w Krakowie z 28 lutego 2013 r. sygn. akt II AKa 26/13, LEX nr 1341854, postanowienie SN z 4 marca 2009 r. V KK 43/09, LEX nr 491252). Analiza postawionych zarzutów w konfrontacji z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku ale przede wszystkim z ujawnionymi w toku przewodu sądowego dowodami, na których Sąd I instancji oparł przedmiotowe rozstrzygnięcie, prowadzi do uznania postawionych zarzutów opartych na naruszeniu art. 7 k.p.k. za niezasadne.

Sąd Rejonowy w ramach określonych zasadą swobodnej oceny dowodów był uprawniony do dania wiary w całości zeznaniom świadka A. S., która opisała rozmowę z pokrzywdzoną E. W. mającą miejsce pod koniec października 2016r. Świadek zeznała, że jej znajoma E. W. mówiła, że została pobita przez konkubenta R. S.. Świadek zeznała także, że widziała u koleżanki ślady pobicia na twarzy, pokrzywdzona miała siniaki pod oczami i przy uchu. Relacja świadka w tej części jest jednoznaczna i konsekwentna. Zauważyć należy, że świadek spotkała się z pokrzywdzoną pod koniec października, a podała, że owe ślady pobicia na twarzy nie wyglądały na „świeże”, że ich wygląd wskazywał, jakby postawy około tydzień wcześniej. W świetle kategoriycznych i konsekwentnych zeznań świadka A. S. Sąd Rejonowy był uprawniony do poczynienia na ich podstawie ustaleń faktycznych, ustalenia, że pokrzywdzona została uderzona przez oskarżonego w twarz, w nos. Umieszczenie obrażeń na twarzy pokrzywdzonej, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego, wbrew twierdzeniom obrońcy, koresponduje z miejscem zadania uderzenia. Wiadomym bowiem jest, że mocne uderzenie w nos powoduje powstanie zasinień nie tylko na nosie ale także w okolicy oczu, a w zależności od siły uderzenia, obrażenia mogą powstać na całej twarzy. To, że świadek widziała także u pokrzywdzonej zasinienie na uchu nie podważa natomiast prawidłowości ustalenia Sądu Rejonowego, że pokrzywdzona została uderzona przez oskarżonego w nos. Mógł to być przecież efekt innego uderzenia, zadanego pokrzywdzonej w całkowicie innych okolicznościach. Zauważyć przy tym należy, że oskarżony co do zasady nie kwestionował stosowania przemocy wobec pokrzywdzonej E. W. (wyjaśnienia k. 54), a w postępowaniu przygotowawczym podczas składania wyjaśnień przyznał się do popełnienia tego czynu – uderzenia pokrzywdzonej ręką w nos (k. 232v., k. 250), choć jego wyjaśnienia są zmienne w toku całego postępowania. Jednoznaczna wymowa tych dowodów świadczy natomiast o sprawstwie oskarżonego w zakresie czynu przypisanego w pkt 4 części dyspozytywnej i w związku z tym nie można dopatrzeć się

podstaw do podważenia prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny wskazanych dowodów. W kontekście treści kategoriycznych zeznań świadka A. S. i zmienności wyjaśnień oskarżonego, Sąd Rejonowy był uprawniony do tego, by uznać za wiarygodne te wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia czynu, nie zaś tym, w których swemu sprawstwu zaprzeczył uznając je jako li tylko przyjętą linię obrony. Analiza treści pisemnego uzasadnienia wyroku nie daje podstaw do wnioskowania, jak wskazuje obrońca oskarżonego, by Sąd Rejonowy czynił ustalenia faktyczne odnośnie przebiegu tego zdarzenia w oparciu o zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa i dokumenty z tzw. niebieskiej karty, choć akurat z dokumentów tych wynika wielokrotne stosowanie przemocy przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej. Z zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez oskarżonego wystosowanego przez Zespół Interdyscyplinarny działający na rzecz przeciwdziałania przemocy w rodzinie dla Miasta K. (k. 177-178) wynika, że procedura „niebieskiej karty” została wobec oskarżonego wszczęta w dniu 4 listopada 2016r., a karta pracy socjalnej z rodziną zawiera pierwsze wpisy od połowy grudnia 2016r. To tłumaczy brak informacji o zdarzeniu z połowy października 2016r. Sąd Rejonowy nie czynił także ustaleń faktycznych co do czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 4 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku w oparciu o zeznania świadka D. W., stąd także i ten zarzut należało ocenić jako bezzasadny. To, że matka pokrzywdzonej nie miała wiedzy o tym zdarzeniu nie dziwi w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, skoro często i przez długi czas przebywała za granicą, a więc kontakt z córką był istotnie ograniczony do rozmów telefonicznych, a ponadto nie sposób oczekiwać, by pokrzywdzona zwierzała się matce ze wszystkich negatywnych zachowań podejmowanych wobec niej przez jej konkubenta, do którego przecież mimo stosowanej przemocy wielokrotnie wracała wybacząc mu jego zachowania, co mogło się matce nie podobać. Zdarzenie to nie było przy tym szczególnie dotkliwe dla pokrzywdzonej w skutkach, a jak wynika z materiału dowodowego, żaliła się matce jedynie w sytuacjach zdecydowanie bardziej drastycznych. Obrażenia o charakterze lekkim, jak w tym przypadku, często nie wymagają pomocy medycznej, zatem oczekiwanie przedstawienia dowodu w postaci dokumentacji medycznej z tego zdarzenia, w sytuacji gdy nie było konieczności uzyskania pomocy medycznej, jest niezrozumiałe.

Sąd Odwoławczy nie podzielił także argumentacji obrońcy oskarżonego, jakoby ocena dowodów z zeznań świadków S. T. i D. W. została przeprowadzona w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Z zeznań świadka D. W. złożonych w postępowaniu przygotowawczym w dniu 15 grudnia 2016r., a zatem dzień po zdarzeniu, wynika jednoznacznie, że widziała, jak oskarżony najpierw kopnął w papierowe pudełko, które niosła E. W., następnie kopnął ją w twarz (k. 71v.). Zeznania te świadek podtrzymała podczas przesłuchania przed Sądem Rejonowym (k. 353v.). Wprawdzie relacjonując to zdarzenie w postępowaniu sądowym wskazała, że nie widziała samego momentu kopnięcia córki w twarz, ale podała jednocześnie, że córka od razu krzyczała, że oskarżony kopnął w karton i w twarz, a po tym uderzeniu świadek zauważyła na twarzy na policzku zaczerwienienie. W tych okolicznościach nie sposób zakwestionować prawidłowości ustalenia Sądu Rejonowego, że pokrzywdzona została kopnięta przez oskarżonego w twarz. Zauważyć przy tym należy, że wszystko to działo się z dynamicznie, kobiety były zaskoczone agresją oskarżonego, przestraszone, bały się go, było ciemno, a to wszystko z pewnością wpłynęło na postrzeganie tego, co się działo, przez matkę pokrzywdzonej ale też na możliwość precyzyjnego odtworzenia przebiegu tego zajścia. Dowodem na to, że oskarżony kopnął pokrzywdzoną w twarz jest także dokumentacja medyczna (k. 81), albowiem pokrzywdzona zgłosiła się do lekarza, który w dniu 16 grudnia 2016r. stwierdził u niej obrzęk i krwiak okolicy jarzmowej lewej i okolicy skroniowej lewej, ale też opinia sądowo lekarska potwierdzająca rodzaj powstałych urazów (k. 157). Obrażenia ciała korespondują z umiejscowieniem uderzenia ale także z jego siłą. Z pewnością kopnięcie w twarz takie obrażenia mogło spowodować. O zaatakowaniu pokrzywdzonej zeznała także pracownica restauracji (...), która wprawdzie nie była naocznym świadkiem zdarzenia, ale pomagała obu kobietom E. W. i D. W. schronić się w lokalu przed oskarżonym. Skoro świadek S. T. była tylko świadkiem ze słyszenia, a przy tym żadna z kobiet nie relacjonowała jej tego, co zdarzyło się chwilę wcześniej, ograniczając się do bardzo lakonicznej informacji, brak spójności w jej wypowiedzi z wypowiedzią świadka D. W. jest tylko pozorny. Jeśli się te dowody oceni natomiast w powiązaniu ze sobą, jak to uczynił Sąd Rejonowy, wyprowadzony przez Sąd I instancji wniosek o sprawstwie oskarżonego w zakresie tego czynu, przebiegu zdarzenia, wątpliwości budzić nie może. W świetle powyższego zasadnie Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, który swemu sprawstwu zaprzeczył, przy czym także co do tego czynu jego wyjaśnienia są zmienne, nie zaś konsekwentne, jak wskazał obrońca w apelacji. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się do popełnienia przedmiotowego czynu (k. 232v., k. 250). Co znamienne, w wyjaśnieniach z dnia 13 lutego

2017r. zakwestionował jedynie przebieg zdarzenia z jego udziałem i to wyłącznie w części, co do czynu z pkt 9 części wstępnej wyroku. Dane odnośnie przedmiotowego czynu zostały także odnotowane w procedurze tzw. niebieskiej karty (k. 184, k. 195).

Sąd Odwoławczy nie znalazł także podstaw do podzielenia stanowiska obrońcy oskarżonego co do nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów dokonanej przez Sąd Rejonowy pozwalających na przypisanie oskarżonemu sprawstwa odnośnie czynu opisanego w pkt IX części wstępnej, a przypisanego oskarżonemu w pkt 7 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku. Słusznie Sąd I instancji czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na zeznaniach świadka K. P.. Świadek od pokrzywdzonej wiedziała, że została pobita przez oskarżonego, natomiast wygląd pokrzywdzonej, jaki K. P. opisała w swych zeznaniach jednoznacznie wskazywał na prawdziwość wypowiedzi pokrzywdzonej (k. 354-355). Relacja świadka K. P. koresponduje ponadto z historią choroby pokrzywdzonej E. W. (k. 83), protokołem oględzin jej ciała z dnia następnego po zdarzeniu - 22 grudnia 2016r. i dokumentacją fotograficzną z tego samego dnia oraz wydanymi w oparciu o te dowody opiniami medycznymi. Zdarzenie to zostało także odnotowane w dokumentacji związanej z prowadzeniem tzw. niebieskiej karty (k. 195). Znamienne jest, że także oskarżony wskazał na stosowanie tego dnia wobec pokrzywdzonej przemocy fizycznej (k. 348v.-349). To, że pomiędzy oskarżonym, a pokrzywdzoną mogło tego dnia dojść do kłótni, wzajemnego szarpania się, jak podała świadek S. A., nie podważa prawidłowości ustalenia Sądu I instancji, że w efekcie użycia przemocy przez oskarżonego wobec pokrzywdzonej powstały u niej istotne obrażenia ciała, głównie głowy. Wersja, jakoby oskarżony jedynie bronił się przed atakami pokrzywdzonej i wówczas uderzył ją powodując obrażenia ciała, nie tylko nie wynika z żadnego przeprowadzonego w sprawie dowodu ale pozostaje w rażącej sprzeczności z obrażeniami, jakie stwierdzono u pokrzywdzonej, które jednoznacznie świadczą o niejednorazowym uderzeniu ofiary, zaś ich efekt spowodował bardzo dolegliwe dla pokrzywdzonej skutki, w tym złamanie korony zęba. Uwzględniając także istotną dysproporcję sił pomiędzy pokrzywdzoną, a oskarżonym nie sposób przyjąć za uzasadnione twierdzenia zawarte w apelacji o działaniu oskarżonego w obronie własnej.

Wyjaśnienia, jakie złożył oskarżony w trakcie rozprawy apelacyjnej, nie dają podstaw do zmiany ustaleń faktycznych co do czynów popełnionych na szkodę E. W.. Sąd Rejonowy nie czynił ustaleń faktycznych w oparciu o zeznania świadka E. W., która odmówiła składania zeznań, świadek nie wystąpiła do Sądu Rejonowego i Okręgowego z inicjatywą, by takie zeznania w sprawie złożyć. Poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne co do czynów popełnionych na szkodę tej pokrzywdzonej nie opierają się natomiast tylko na relacjach świadków ze słyszenia, którzy mieliby wyłącznie odtworzyć to, co im opowiedziała pokrzywdzona, ale na ich własnych spostrzeżeniach, w tym co do wyglądu świadka E. W., obrażeń na jej ciele, stanu emocjonalnego E. W. po zdarzeniach. To natomiast prowadzi do ustalenia, że pokrzywdzona E. W. w sposób zgodny z prawdą opisała świadkom ze słyszenia zachowanie podjęte wobec niej przez oskarżonego, nawet jeśli deklarowała w rozmowie z oskarżonym, że jego sprawstwo kwestionuje.

Sąd II instancji uznał natomiast, że w zakresie czynów z pkt VII i IX części wstępnej zaskarżonego wyroku (odpowiednio 6 i 7 części dyspozytywnej) należało wyeliminować z opisów czynów zapisy o działaniu oskarżonego w warunkach multirecydywy, z kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu wyeliminować art. 64 § 2 k.k., w konsekwencji tego także z podstawy wymiaru kary. W zakresie bowiem tych czynów apelacja obrońcy została skierowana wobec całości rozstrzygnięcia (winy i kary), natomiast Sąd Rejonowy ustalił uprzednią karalność oskarżonego i odbycie kary pozbawienia wolności tylko z jednego wyroku – Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z dnia 13 października 2011 r. sygn. akt III K 78/11. Przypisanie działania w warunkach tzw. multirecydywy wymaga natomiast ustalenia, że sprawca był skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności i po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności w ciągu 5 lat popełnił umyślne przestępstwo podobne (art. 64 § 1 k.k.), a następnie będąc skazany w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k., łącznie odbył co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary popełnia ponownie umyślne przestępstwo wymienione w art. 64 § 2 k.k. Nie jest zatem wystarczające dla przypisania recydywy wielokrotnej skazanie tylko jednym wyrokiem, jak to uczynił Sąd Rejonowy, stąd też powyższa zmiana w sytuacji wniesienia w tej części apelacji wyłącznie na korzyść oskarżonego, była konieczna. Sąd Okręgowy uznał jednocześnie, że taki opis uprzedniej karalności oskarżonego zawarty w wyroku Sądu I instancji pozwala natomiast na przypisanie oskarżonemu w obu przypadkach działania w warunkach art. 64 § 1 k.k., albowiem zostały spełnione przesłanki z tego przepisu.

Sąd Okręgowy nie znalazł natomiast podstaw, by ingerować w treść zaskarżonego wyroku w zakresie wymiaru kar jednostkowych za poszczególne przypisane oskarżonemu przestępstwa, o co wnioskował zarówno obrońca oskarżonego, jak i Prokurator, z tym, że Prokurator jedynie w zakresie czynów z pkt 4 i 7 części wstępnej wyroku. Zgodnie z ugruntowanym podglądem w judykaturze i piśmiennictwie przedmiotu, rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy orzeczona kara nie uwzględnia w sposób należyty stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza wyraźną i oczywistą, niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą. Sąd I instancji wymierzając poszczególne kary jednostkowe nie pominął dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd Rejonowy wymierzając kary jednostkowe uwzględnił każdorazowo okoliczności, w jakich doszło do popełnienia przestępstw, prawidłowo ocenił stopień ich społecznej szkodliwości czyniąc to przez pryzmat treści art. 115 § 2 k.k., ale także stopień winy. Uwzględnił również wielokrotną uprzednią karalność oskarżonego, pobyty w warunkach izolacji więziennej, które nie zmieniły niczego w zachowaniu oskarżonego. Kary jednostkowe orzeczone wobec oskarżonego są adekwatne zarówno do stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżonego przestępstw ale i stopnia winy. Nie mogą być w związku z tym uznane ani za rażąco surowe, jak wskazuje obrońca oskarżonego, ani rażąco łagodne, jak podnosi Prokurator. Oceny tej nie jest w stanie zmienić fakt, iż obecnie oskarżony i pokrzywdzona E. W. pojednali się, pokrzywdzona nie rości sobie do oskarżonego żadnych pretensji, deklaruje chęć pozostawania z nim w związku. To natomiast, w kontekście nadto wyeliminowania działania w warunkach recydywy wielokrotnej co do czynu z pkt 7 części wstępnej, a IX części dyspozytywnej miało wpływ także na decyzję Sądu Odwoławczego w zakresie uznania apelacji Prokuratora za niezasadną w części dotyczącej wymiaru kar jednostkowych. Sąd Odwoławczy mając na uwadze, że przestępstwa popełnione na szkodę w/w pokrzywdzonej cechuje wysoki ładunek społecznej szkodowości, a ponadto uwzględniając wielość tych czynów, co świadczy dobitnie o tym, że nie mają one charakteru incydentalnego, nie znalazł podstaw do korekty wymiaru kar jednostkowych na korzyść oskarżonego, mimo pojednania się pokrzywdzonej z oskarżonym i mimo wyeliminowania działania w warunkach multirecydywy. Sąd podzielił natomiast co do zasady stanowisko Prokuratora zawarte w apelacji dotyczące wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. Dokonując jej wymiaru Sąd Rejonowy w sposób niedostateczny uwzględnił wielość popełnionych przez oskarżonego czynów, na przestrzeni dość krótkiego okresu czasu, ale popełnianych w zdecydowanie odmiennych uwarunkowaniach, na szkodę różnych pokrzywdzonych i wymierzonych przeciwko różnym dobrom chronionym prawem, a także celów zapobiegawczych i wychowawczych oraz oddziaływania społecznego kary polegającego na kształtowaniu prawnej świadomości społeczeństwa (art. 85a k.k.). W świetle tych przytoczonych okoliczności, kara łączna orzeczona przez Sąd I instancji jawi się jako kara rażąco łagodna, a zatem wymagająca zmiany. Karą odpowiadającą przytoczonym dyrektywom wymiaru kary łącznej odpowiada kara 3 lat pozbawienia wolności, która jest w zaistniałych okolicznościach karą sprawiedliwą. Z tych to powodów apelacja obrońcy oskarżonego w zakresie kary łącznej nie mogła być uwzględniona.

Nie ma racji obrońca oskarżonego, który podnosi, że kwotą należną za jego udział w postępowaniu przygotowawczym jest kwota 360 zł. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, na które powołuje się obrońca oskarżonego, wprowadzicie w § 17 ust. 1 pkt 1 przewiduje stawkę 360 zł. za dochodzenie, jednakże jest to stawka maksymalna. Zgodnie z § 4 ust. 1 tego Rozporządzenia opłatę ustala się w wysokości co najmniej 1/2 opłaty maksymalnej, przy czym zgodnie z ust. 2 ustalenie opłaty wyższej niż połowa opłaty maksymalnej następuje z uwzględnieniem stopnia zawłości sprawy oraz nakładu pracy radcy prawnego, wkładu jego pracy w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności czasu poświęconego na przygotowanie się do sprawy, liczby stawieniectw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach. Podstawową stawką jest więc kwota 180 zł., a uzyskanie opłaty w wyżej wysokości winno być wykazane przez wnioskującego. Skarżący nie wykazał okoliczności zawartych w § 4 ust. 2 Rozporządzenia, natomiast mając na uwadze charakter sprawy, brak skompilowania faktycznego i prawnego, nakładu pracy obrońcy, to wszystko nie uzasadnia przyznania opłaty wyższej, niż minimalna za postępowanie przygotowawcze. Zasadny natomiast okazał się zarzut obrońcy wskazujący na to, że suma opłat należnych obrońcy winna być powiększona o podatek od towarów i usług (§ 4 ust. 3 cyt. pow. Rozporządzenia). Skoro suma opłat to

1188 zł., zatem VAT stanowi kwota 273,24 zł. Koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłatę oraz niezbędne i udokumentowane wydatki radcy prawnego (§ 2 pkt 2 cyt. pow. Rozporządzenia). Zatem rację ma skarżący podnosząc, że do kosztów tych zaliczyć należy dojazd obrońcy do Aresztu Śledczego we Wrocławiu, do Wałbrzycha, i na posiedzenie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, zgodnie ze spisem kosztów przedłożonych w dniu 15 maja 2017r. (k. 413). Skoro koszty te nie zostały zasądzone obrońcy zaskarżonym wyrokiem należało także i w tym zakresie uwzględnić apelację obrońcy zasądzając na jego rzecz kwotę 257,43 zł.

W pozostałym zakresie wyrok Sądu Rejonowego jako prawidłowy należało, stosowanie do treści art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy, albowiem wątpliwości co do prawidłowości ustaleń nie ma zarówno w zakresie przyjętych przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnych za poszczególne przestępstwa, z wyjątkiem art. 64 § 2 k.k., o czym mowa wyżej, ani co do pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku.

Wobec tego, że oskarżony korzystał w postępowaniu odwoławczym z pomocy prawnej obrońcy z urzędu, a koszty obrony jak wynika z oświadczenia obrońcy, nie zostały opłacone, zasadnym było zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonego kosztów udzielonej obrony z urzędu w oparciu stawki przewidziane w § 17 ust. 2 pkt 4 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu Sąd Odwoławczy zasądził na rzecz obrońcy oskarżonego wyznaczonego z urzędu kwotę 516,60 zł. zawierającą jednocześnie kwotę podatku od towarów i usług za reprezentację oskarżonego w postępowaniu odwoławczym. Ponieważ opłata nie zawiera niezbędnych i udokumentowanych wydatków radcy prawnego (§ 2 pkt 2 cyt. pow. Rozporządzenia) należało na rzecz obrońcy zasądzić wydatki związane z dojazdem obrońcy do Aresztu Śledczego w Wałbrzychu, gdzie przebywał oskarżony i kosztów dojazdu na rozprawę odwoławczą, albowiem są to koszty niezbędne i prawidłowo wykazane jako poniesione. Sąd Okręgowy ustalił ilość przejechanych kilometrów zgodnie ze stanowiskiem obrońcy wskazanym w piśmie z dnia 15 maja 2017r. (k. 413- 114 km łącznie), co daje kwotę 95,28 zł.

Z uwagi na charakter rozstrzygnięcia Sądu Odwoławczego tj. uwzględnienia w części środków odwoławczych aktualizuje się norma art. 634 k.p.k. nakazująca zasądzić od oskarżonego koszty procesu za postępowanie odwoławcze. Zważywszy jednak na sytuację finansową oskarżonego, jego pobyt w jednostce penitencjarnej, brak dochodów, należało stwierdzić, że oskarżony nie jest w stanie ponieść kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, które zgodnie z art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., zostały przejęte w całości na rachunek Skarbu Państwa.